

BOIRADELLUM: LA NOIA DE L'ESTANY

Un dimarts com tots els altres dimarts, en Daniel, un noi bastant baixet, va sortir a passejar pels voltants del seu poble, Freixinet. Poc s'esperava que aquell dimarts seria molt diferent de tots els altres.

Com sempre, va sortir de casa amb la seva dessuadora blau marí i s'encaminà cap al bosc. El camí de l'estany sempre se li havia fet molt llarg però aquell dia no li havia semblat tan llarg, com si el bosc volgués que arribés a l'estany.

Quan va arribar a l'estany va veure que molta boira apareixia, com per art de màgia! Però aquella boira tan peculiar no només havia aparegut del no res, feia llum!

En Daniel mirava a través de la boira, però era massa espesa per veure res. Ràpidament la boira va marxar i va deixar un camí pel Daniel. En Daniel no s'ho va pensar dues vegades i va començar a caminar pel camí que havia deixat la boira.

Al final del camí en Daniel va trobar una noia alta i una mica prima vestida amb un vestit blanc.

- Hola, em dic Boiradellum -va dir la noia amb una veu semblant a la d'en Daniel.

En Daniel va pensar que aquella noia no semblava dolenta i va respondre.

- Jo em dic Dan...
- Ja ho sé, Daniel - va respondre Boiradellum.

En Daniel sentia com la boira l'empenyia direcció a la noia.

- Boiradellum, com has arribat fins aquí? No he vist ningú pel camí -va dir en Daniel
- Jo visc aquí, al poble dels elfs - va contestar Boiradellum
- Un poble d'elfs! On és ? -se sorprèn en Daniel.
- A sobre del teu cap, però no tens prou màgia per veure'l -respon Boiradellum.
- Crec que hauria de tornar a casa. Adéu - va dir en Daniel.

El dimecres, en Daniel sabia que no era un dimecres com tots els dimecres, ara coneixia una elf i sabia de l'existència d'un poble èlfic.

Aquell dia a l'escola van arribar dos nens nous de la seva edat, en Roc i en Blad. En Daniel va notar una fiblada de dolor no gaire forta a tot el cos quan en Blad va passar pel seu darrere per seure dues taules més enllà.

A l'hora de l'esbarjo en Daniel va voler parlar amb el seu amic, en Ferran, un noi massa alt per la seva edat, però en Roc, el nen nou, el va aturar i el va portar a un racó discret. Quina força tenia aquell nen!

- T'ho creguis o no, sóc un gólem -va dir amb una veu molt greu.
- Ja m'ho crec, Roc -respon en Daniel.

En Daniel es va aturar. Va pensar en l'últim comentari de l'elf que era un advertiment sobre caçadors d'elfs.

- Sóc aquí per advertir-te de la presència d'un vampir, en Blad -va dir en Roc
- Puc venir a l'estany demà a les cinc? -preguntà el Daniel.
- Sí -respon en Roc.
- I puc portar el meu amic Ferran?-tornà preguntar en Daniel.
- No, primer vull conèixer millor aquest Ferran - va respondre en Roc.

El dijous, que semblava que seria el dia més esbojarrat de la vida d'en Daniel, va enfilar cap al bosc. Va agafar el camí de l'estany, aquell dia el camí semblava molt més llarg que dos dies enrere. Al final del camí, Boiradellum esperava dreta a la vora de l'estany.

Quan en Daniel s'hi va acostar, va veure un poble col·locat en els troncs dels arbres, amb una escala de corda per enfilar-s'hi.

- Hola! -va saludar Boiradellum
- Hola! Què és això?- va respondre en Daniel assenyalant cap amunt amb el dit índex.
- Això és el meu poble. Avui el podràs visitar- va dir Boiradellum.
- De debò? Visca, un poble elf! -va dir en Daniel

Boiradellum va pujar l'escala, rere seu en Daniel la va imitar ràpidament. Quan va arribar a dalt, en Daniel, va veure una plataforma rodona amb una casa també rodona al mig i un pont de corda per passar a la següent plataforma.

Boiradellum ja era al mig del pont, en Daniel es va afanyar a seguir-la. Dues plataformes més enllà, una mena de roca amb cap, braços i cames, també de roca els esperava.

- Hola Daniel - va dir amb una veu molt greu.
- Tu ets en Roc- va dir en Daniel.
- Hola, bon dia Daniel !- va dir una veu coneguda.
- Ferran, ets aquí?-va dir el Daniel.
- Sí, però haurem de començar a practicar- va dir Boiradellum.
- Practicar el què?- van preguntar en Daniel i en Ferran.
- Màgia! - va respondre en Roc.

Al cap d'una estona, en Ferran, va fer un super raig de color verd.

- Ferran, ja pots fer màgia!- exclamà en Roc.

Pero la felicitat va ser interrompuda per una gran fiblada de dolor al cor d'en Daniel. El perill era a prop, molt a prop. Una figura molt prima i amb uns ullals molt llargs era a sota del poble.

- Hola Daniel, com estàs? Sóc en Blad, el caçador d'elfs i porto uns amics meus -preguntà una veu molt aguda.

En Daniel va córrer cap a l'escala i baixà tan ràpid com va poder. Tres monstres gegants esperaven darrere en Blad, que somreia maliciosament.

- Són ogres! - cridà en Roc.

En Blad assenyalava al Daniel amb el dit índex i una bola de color vermell fosc va aparèixer un mil·límetre més enllà de la punta del dit... Però en Blad va canviar d'objectiu a l'últim moment i tocà la Boiradellum. Els tres ogres van atacar en Daniel però en Roc saltà a sobre d'un monstre quatre vegades més gran que ell i el tirà a terra. El raig d'en Ferran aturà els altres dos ogres i els tirà a terra.

En Daniel ja havia pujat a dalt per veure com estava la seva amiga. En Blad mentrestant havia marxat, però en Daniel no dubtà en seguir-lo. Més tard el va trobar en una clariana propera, en Daniel notava com la ràbia inundava el seu cos.

En Blad esperava amb el dit índex alcat, a punt per atacar i disparar el seu raig. Una bola blau clar envoltava el puny d'en Daniel, que colpejava el raig per defensar-se.

- Ara veuras! -va dir en Daniel mentre atacava en Blad, però en Blad l'esquivà.
- Els vampirs com en Blad som molt ràpids- va dir Boiradellum darrere d'en Daniel.
- Però llavors, com el puc vèncer?- preguntà Daniel.
- Així! - va respondre Boiradellum.

Molta boira apareixia per art de màgia, com quan es van conèixer.

- Què! -cridà en Blad.
- Ara sí! Ara sí que el puc vencer! - va dir en Daniel

En Daniel colpejava al Blat amb la seva màgia, la boira desapareixia al mateix moment que en Blad va caure a terra sota el sol i es convertia en pols.

- Amics, esteu bé? -cridà en Roc darrere seu.
- Els ogres han desaparegut !- va dir en Ferran.

Boiradellum va fer un petó al Daniel, que estava molt content d'haver tret la seva màgia ara i no abans com el Ferran.

Pseudònim: Anònim322

Data de naixement: 7/7/2012

Categoria: Infantil